

[Holger Eriksen.]

obligationsrenten og ligger derfor tæt op ad det, der maksimalt kan være forsvarligt. Såfremt man føjede en ordning med værdisikkerheden, der vel årligt kan anslås til godt 2 pct., dertil — og ved indtræden i fællesmarkedet let kan blive højere — ville man komme op på en samlet afkastning, der langt overstiger den effektive obligationsrente, og dette ville simpelt hen medføre, at obligationskurserne falder, så at den effektive rente af obligationerne i fremtiden bliver større, end den hidtil har været.

Jeg vil i øvrigt gerne i forbindelse med disse betragtninger over renten takke den højtærede finansminister, fordi han i sit forslag ikke er gået videre med at give præmie over skatten. Det ville nemlig betvirke, at præmien for dem med de store og mellemstore indtægter blev langt større end for dem med de mindre indtægter, hvilket for det første ville medføre, at de, der havde relativt let ved at spare, fik langt større præmie end dem, der bragte et virkeligt offer for at få en opsparing frem. Det ville altså være efter princippet, at den, der meget har, skal meget gives. Men desuden ligger det jo sådan, at de derigennem begunstigede ville opnå langt mere end obligationsrenten og derfor — som følge af at de måtte varetage deres egne interesser — måtte afstå fra at købe obligationer for de penge, der kunne bindes.

I øvrigt må jeg henvise til, at man i Sverige netop har gennemført en lov, der sætter præmien for nyopsparing i forbindelse med et lotteri. Måske skulle man overveje den tanke også her. Man kan så sige: ja men en sådan fremgangsmåde ville måske nok virke inciterende for de små sparere, men ikke for de større, og jeg er ikke uenig i et sådant synspunkt. Men så kunne man til gengæld for folk med over en vis indtægt gennemføre en indirekte forbrugsskat, således at man forlangte, at de skulle betale en bestemt skat af det beløb, hvormed deres årlige formuefremgang lå under et tal, der blev fastsat under hensyn

til indkomstens størrelse, efter at der var foretaget visse børnefradrag, og fastsat med en procent af indkomsten, der steg i forhold til dennes størrelse. Det var den anden udvej, som jeg nævnedede i begyndelsen af min tale, og det er kun tilsyneladende, at den adskiller sig fra den første. Jeg ved, hvilke praktiske indvendinger der kan fremføres herimod, jeg har bare ikke tid til at nævne dem her. Men jeg har den opfattelse, at de ikke er større, end at de kan overvindes.

Den tredje udvej, tvangsopsparing, har jo tidligere været praktiseret adskillige gange, vel i og for sig også med et vist godt resultat, men i hvert fald ikke således, at den er blevet populær i befolkningen. Det er den mest effektive vej, men imod den kan indvendes, at den ville opsuge ikke blot penge fra forbruget, men også penge, der ellers ville være blevet anvendt til investering, eventuelt investering i obligationer. Det kunne jo imødegås ved, at staten købte obligationer for en del af provenuet eller anvendte det til andre investeringsfremmende formål.

Jeg skal ikke udtale mig hverken for det ene eller det andet, men kun udtrykke håb om, at det udvalg, der vil blive nedsat, vil gå i dybden i sin undersøgelse af problemerne, og at resultatet vil blive en ordning, der uden at gøre uret fremmer nyopsparingen i Danmark.

Foged: Ja, det ville egentlig have været ganske rart, om man kunne have hørt den ærede radikale ordfører, før man selv kom til at tale, for af det, den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, har sagt, har vi ikke fået indtryk af, om man er for eller imod det foreliggende lovforslag. Det havde været rart, om der var sket en afsløring fra socialdemokratisk side og samtidig en afsløring fra radikal side, så vi havde vidst, om ministeren overhovedet havde nogen baggrund for at fremsætte lovforslaget, eller om det kun drejer sig om regeringens, ikke om regeringspartiernes forslag.